ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 24ης Οκτωβρίου 1996 *

Στην υπόθεση C-73/95 P,

Viho Europe BV, εταιρία ολλανδικού δικαίου με έδρα το Μάαστριχτ (Κάτω Χώρες), εκπροσωπουμένη από τον Werner Kleinmann, δικηγόρο Στουτγάρδης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 8, rue Zithe,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που υποβλήθηκε κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 12 Ιανουαρίου 1995 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) στην υπόθεση T-102/92, Viho κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-17), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της αποφάσεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Bernd Langeheine, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

υποστηριζόμενη από την

Parker Pen Ltd, εταιρία αγγλικού δικαίου, με έδρα το Newhaven (Ηνωμένο Βασίλειο),

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους G. F. Mancini, πρόεδρο τμήματος, K. N. Κακούρη και H. Ragnemalm (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 25 Απριλίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Μαρτίου 1995, η Viho Europe BV υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της αποφάσεως της 12ης Ιανουαρίου 1995, T-102/92, Viho κατά Επιτροπής (Συλλογή 1995, σ. II-17, στο εξής: αναιρεσιβαλλομένη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της, που είχε ως αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, με την οποία είχε απορριφθεί η από 22 Μαΐου 1991 καταγγελία της (στο εξής: επίδικη απόφαση της Επιτροπής).

2 Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση του Πρωτοδικείου προκύπτουν τα εξής:

«1. Η προσφεύγουσα, η εταιρία ολλανδικού δικαίου Viho Europe BV (στο εξής: Viho), ασχολείται με τη χονδρική πώληση, την εισαγωγή και την εξαγωγή ειδών γραφείου.

(...)

4. Η Parker Pen Ltd (στο εξής: Parker), εταιρία αγγλικού δικαίου, κατασκευάζει ευρεία ποικιλία στυλογράφων και άλλων συναφών ειδών, τα οποία πωλεί σε όλη την Ευρώπη μέσω των θυγατρικών της ή μέσω ανεξάρτητων διανομέων. Η πώληση και η διανομή στο εμπόριο ειδών Parker μέσω των θυγατρικών της, καθώς και η πολιτική των θυγατρικών της σχετικά με το προσωπικό, ελέγχονται από μια περιφερειακή ομάδα την οποία αποτελούν τρεις διευθυντές, ήτοι ένας περιφερειακός διευθυντής, ένας οικονομικός διευθυντής και ένας διευθυντής μάρκετινγκ. Ο περιφερειακός διευθυντής είναι μέλος του διοικητικού συμβουλίου της μητρικής εταιρίας.

5. Η Viho, αφού επιχείρησε χωρίς επιτυχία να συνάψει εμπορικές σχέσεις με την Parker και να προμηθευθεί προϊόντα Parker υπό συνθήκες αντίστοιχες προς εκείνες που ισχύουν για τις θυγατρικές και τους ανεξάρτητους διανομείς της Parker, υπέβαλε στις 19 Μαΐου 1988 καταγγελία βάσει του άρθου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων 85 και 86 της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), με την οποία προσήψε στην Parker ότι απαγορεύει τις εξαγωγές των προϊόντων της από τους διανομείς της, ότι προβαίνει σε κατανομή της κοινής αγοράς σε εθνικές αγορές των κρατών μελών και ότι διατηρεί στις εγχώριες αγορές τεχνητά υψηλές τιμές για τα προϊόντα Parker.

6. Κατόπιν της καταγγελίας αυτής, η Επιτροπή κίνησε διοικητική διαδικασία για την εξέταση των συμφωνιών μεταξύ της Parker και των ανεξάρτητων διανομέων της.

7. Στις 22 Μαΐου 1991 η Viho υπέβαλε κατά της Parker νέα καταγγελία, που πρωτοκολλήθηκε στις υπηρεσίες της Επιτροπής στις 29 Μαΐου 1991, με την οποία ισχυρίστηκε ότι η πολιτική διανομής της Parker, που συνίσταται στον εκ μέρους των θυγατρικών της περιορισμό της διανομής των προϊόντων Parker σε καθορισμένες περιοχές, συνιστά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΟΚ (που κατέστη στη συνέχεια Συνθήκη ΕΚ, στο εξής: Συνθήκη).

8. Κατόπιν των παρατηρήσεων που υπέβαλε η Parker στις 16 Απριλίου και στις 31 Μαΐου 1991, απαντώντας σε ανακοίνωση των αιτιάσεων που της απευθύνθηκε στις 21 Ιανουαρίου 1991, στο πλαίσιο της έρευνας σχετικά με τις συμφωνίες μεταξύ της Parker και των ανεξάρτητων διανομέων της, πραγματοποιήθηκε στις 4 Ιουνίου 1991 στις Βρυξέλλες ακρόαση στην οποία μετέσχαν εκπρόσωποι της Viho, της API, της Herlitz και της Parker.

9. Με τις συμπληρωματικές παρατηρήσεις τις οποίες υπέβαλε στις 21 Ιουνίου 1991 κατόπιν αιτήματος της Επιτροπής, η Parker δέχθηκε ότι, στο εσωτερικό του ομίλου Parker, οι υποβαλλόμενες από τους εγκατεστημένους σε κάθε χώρα πελάτες παραγγελίες παραπέμπονται στις κατά τόπους θυγατρικές της Parker, καθόσον οι εταιρίες αυτές θεωρούνται ότι είναι καλύτερα σε θέση να ασχολούνται με τέτοιες παραγγελίες. Έτσι η Viho, ολλανδική εταιρία, υπέβαλε καταρχάς παραγγελία στη γερμανική θυγατρική της Parker, αλλά η εταιρία αυτή την παρέπεμψε στην ολλανδική θυγατρική της Parker, που ασχολείται με τις σχετικές παραγγελίες.

10. Στις 5 Μαρτίου 1992 η Επιτροπή πληροφόρησε τη Viho, κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), ότι επρόκειτο να απορρίψει την από 22 Μαΐου 1991 καταγγελία, με την αιτιολογία ότι οι θυγατρικές της Parker εξαρτώνται πλήρως από την Parker Pen Ltd UK και ότι δεν έχουν πραγματική αυτοτέλεια. Θεωρώντας ότι το ακολουθούμενο από την Parker σύστημα διανομής δεν υπερβαίνει τα όρια που καθορίζονται από τη νομολογία του Δικαστηρίου, οπότε αποκλείεται η εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, η Επιτροπή δήλωσε ότι εκτιμά ότι το εν λόγω σύστημα διανομής δεν βαίνει πέραν της συνήθους κατανομής

των δραστηριοτήτων στο εσωτερικό ενός ομίλου επιχειρήσεων. Ανέφερε επίσης ότι, για να καταλήξει ενδεχομένως σε διαφορετικό συμπέρασμα, θα έπρεπε προηγουμένως να προβεί σε νέες έρευνες και εξακριβώσεις.

11. Με τις παρατηρήσεις που υπέβαλε στην Επιτροπή στις 6 Απριλίου 1992, η Viho αμφισβήτησε ότι η πολιτική του ομίλου Parker να παραπέμπει τους πελάτες στις κατά τόπους θυγατρικές αποτελεί καθαρά εσωτερικής φύσεως ενέργεια, καθόσον τούτο στερεί τους τρίτους από την ελευθερία να προμηθεύονται τα σχετικά προϊόντα από όποια πηγή επιθυμούν εντός της κοινής αγοράς και τους υποχρεώνει να τα προμηθεύονται αποκλειστικά από τη θυγατρική του τόπου εγκαταστάσεώς τους. Καίτοι τίποτα δεν εμποδίζει έναν όμιλο να οργανώνει ελεύθερα το σύστημα διανομής του, αναθέτοντας σε θυγατρική εταιρία τη διάθεση στο εμπόριο των προϊόντων του εντός κράτους μέλους, πλήν όμως ο όμιλος αυτός δεν μπορεί να υποχρεώνει τους αγοραστές να προμηθεύονται τα εν λόγω προϊόντα αποκλειστικά από ορισμένη θυγατρική, ειδάλλως ενεργεί κατά κατάχρηση του σχετικού δικαιώματός του.

12. Στις 15 Ιουλίου 1992 η Επιτροπή, απαντώντας στην από 19 Μαΐου 1988 καταγγελία της Viho, εξέδωσε την απόφαση 92/426/ΕΟΚ, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (υπόθεση IV/32.725 — Viho κατά Parker Pen, ΕΕ L 233, σ. 27), με την οποία, αφενός, διαπίστωσε ότι η Parker και η Herlitz παρέβησαν το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης προβλέποντας απαγόρευση εξαγωγής σε συμφωνία που συνήψαν μεταξύ τους και, αφετέρου, επέβαλε πρόστιμο 700 000 ECU στην Parker και 40 000 ECU στην Herlitz. Επί των προσφυγών, τις οποίες άσκησαν η Herlitz και η Parker στις 16 και στις 24 Σεπτεμβρίου 1992 κατά της αποφάσεως αυτής, εκδόθηκαν δύο αποφάσεις του Πρωτοδικείου στις 14 Ιουλίου 1994, Herlitz κατά Επιτροπής και Parker κατά Επιτροπής (αντίστοιχα Τ-66/92 και Τ-77/92, Συλλογή 1994, σ. II-549), που έχουν εν τω μεταξύ αποκτήσει την ισχύ του δεδικασμένου.

Η προσβαλλόμενη απόφαση

13. Στις 30 Σεπτεμβρίου 1992 η Επιτροπή απέρριψε την από 22 Μαΐου 1991 καταγγελία της Viho. Με την απόφασή της η Επιτροπή θεώρησε ότι το ενιαίο σύστημα διανομής που εισήγαγε η Parker για την οργάνωση των πωλήσεων

των προϊόντων της στη Γερμανία, τη Γαλλία, το Βέλγιο, την Ισπανία και τις Κάτω Χώρες μέσω των εγκατεστημένων στα κράτη αυτά θυγατρικών της πληροί τις προϋποθέσεις που καθόρισε το Δικαστήριο ώστε να μην έχει εφαρμογή το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, με την αιτιολογία ότι "οι θυγατρικές αποτελούν με τη μητρική εταιρία μία οικονομική μονάδα, στην οποία οι θυγατρικές δεν μπορούν να καθορίζουν αυτόνομα τη συμπεριφορά τους στην αγορά" και ότι, "εξάλλου, ο καταμερισμός σε καθορισμένες γεωγραφικές περιοχές της αρμοδιότητας κάθε μιας από τις θυγατρικές της Parker για τη διενέργεια των πωλήσεων δεν υπερβαίνει τα όρια του υπό κανονικές συνθήκες θεωρούμενου ως αναγκαίου για την εξασφάλιση της ορθής κατανομής των δραστηριοτήτων στο εσωτερικό ενός ομίλου". Η Επιτροπή δέχθηκε επίσης ότι η Parker μπορούσε να αρνηθεί στη Viho την πώληση των προϊόντων της στις ίδιες τιμές και υπό τους ίδιους όρους που ίσχυαν για τους ανεξάρτητους διανομείς της, χωρίς αυτό να προσκρούει στην απαγόρευση των συμπράξεων.»

3 Από την αναιρεσιβαλλομένη απόφαση προκύπτει ότι η νυν αναιρεσείουσα είχε ζητήσει από το Πρωτοδικείο, μεταξύ άλλων, την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως της Επιτροπής, ενώ η Επιτροπή είχε ζητήσει την απόρριψη της προσφυγής.

4 Προς στήριξη των ισχυρισμών της, η νυν αναιρεσείουσα επικαλέστηκε τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, ο δεύτερος την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης και ο τρίτος την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης.

5 Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορούσε την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε καταρχάς τα εξής:

«31. Ο λόγος που αφορά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης έχει δύο σκέλη. Καταρχάς, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το σύστημα διανομής της Parker, που συνίσταται στην επιβολή στις θυγατρικές της της υποχρεώσεως να παραπέμπουν τις παραγγελίες που προέρχονται από πελάτες από άλλα κράτη μέλη στην εγκατεστημένη στο κράτος μέλος του πελάτη θυγατρική, εξυπηρετεί τον ίδιο σκοπό όπως και οι ρητές απαγορεύσεις εξαγωγών όσον αφορά τους αποκλειστικούς διανομείς της, ήτοι τη διατήρηση

εγχωρίων αγορών και τη στεγανοποίησή τους ώστε να εμποδίζεται, να περιορίζεται ή να νοθεύεται ο ανταγωνισμός στο εσωτερικό της κοινής αγοράς. Στη συνέχεια, υποστηρίζει ότι το σύστημα αυτό αποτελεί συλλογική επιβολή διακρίσεων στους αντισυμβαλλομένους της, λόγω της εφαρμογής άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές, κατά παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, στοιχείο δ'.»

6 Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορούσε την εκ μέρους της Parker απαγόρευση προς τις θυγατρικές της να παραδίδουν προϊόντα Prarker σε πελάτες εγκατεστημένους εντός άλλων κρατών μελών και όχι εντός του κράτους στο οποίο εδρεύει η θυγατρική, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ως εξής:

«47. Καταρχάς πρέπει να υπομνησθεί ότι, όσον αφορά τη βάσει του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης αντιμετώπιση των συμφωνιών που συνάπτονται στο πλαίσιο ομίλου εταιριών, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι "όταν η θυγατρική εταιρία δεν απολαύει πραγματικής αυτονομίας προσδιορισμού της γραμμής ενεργείας της στην αγορά, οι απαγορεύσεις που αναφέρονται στο άρθρο 85, παράγραφος 1, μπορούν να λογισθούν ως ανεφάρμοστες στις σχέσεις μεταξύ αυτής και της μητρικής εταιρίας με την οποία αποτελεί οικονομική μονάδα" (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 99, σκέψη 134). Ομοίως, με την προαναφερθείσα απόφαση Ahmed Saeed Flugreisen κ.λπ., το Δικαστήριο έκρινε ότι "το άρθρο 85 δεν έχει εφαρμογή όταν η εν λόγω εναρμονισμένη πρακτική αφορά επιχειρήσεις που ανήκουν στον ίδιο όμιλο ως μητρική και θυγατρική εταιρία και οι επιχειρήσεις αυτές αποτελούν μία οικονομική μονάδα, εντός της οποίας η θυγατρική δεν διαθέτει πραγματική αυτονομία κατά τη χάραξη της πολιτικής της στην αγορά", προσθέτοντας ότι, "ωστόσο, η δράση μιας τέτοιας μονάδας στην αγορά μπορεί να εμπέσει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 86". Επίσης, από τη νομολογία του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης αφορά μόνον τις σχέσεις μεταξύ οικονομικών μονάδων ικανών να ανταγωνίζονται μεταξύ τους, αποκλειομένων των συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών μεταξύ επιχειρήσεων που ανήκουν στον ίδιο όμιλο και αποτελούν μία οικονομική μονάδα (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, T-68/89, T-77/89 και T-78/89, SIV κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1403, σκέψη 357).

48. Αφενός, δεν αμφισβητείται ότι εν προκειμένω η Parker κατέχει το 100 % του κεφαλαίου των θυγατρικών της στο Βέλγιο, τη Γαλλία, τη Γερμανία

και τις Κάτω Χώρες. Αφετέρου, από την περιγραφή στην οποία προέβη η Parker σχετικά με τη λειτουργία των θυγατρικών της, που δεν αμφισβητήθηκε από την προσφεύγουσα, προκύπτει ότι οι σχετικές με τις πωλήσεις και το μάρκετινγκ δραστηριότητες των θυγατρικών της διευθύνονται από μια περιφερειακή ομάδα διοριζόμενη από τη μητρική εταιρία, που ελέγχει, ιδίως, τους στόχους πωλήσεων, το περιθώριο μικτού κέρδους, τα έξοδα πωλήσεως, το "cash flow" και τα αποθέματα. Αυτή η περιφερειακή ομάδα καθορίζει επίσης την ποικιλία των προσφερόμενων προς πώληση προϊόντων, ελέγχει τις διαφημιστικές δραστηριότητες και δίδει οδηγίες όσον αφορά τις τιμές και τις εκπτώσεις.

49. Από τα ανωτέρω το Πρωτοδικείο συνάγει ότι ορθά η Επιτροπή χαρακτήρισε την Parker, στο σημείο 2 της αποφάσεώς της, ως "οικονομική μονάδα στο πλαίσιο της οποίας οι θυγατρικές δεν μπορούν να καθορίζουν αυτόνομα τη συμπεριφορά τους στην αγορά".

50. Στη συνέχεια, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο όρος επιχείρηση, "εντασσόμενος στο πλαίσιο του δικαίου του ανταγωνισμού, πρέπει να νοηθεί ως οικονομική ενότητα από την άποψη του αντικειμένου της οικείας συμφωνίας, έστω και αν από νομική άποψη η οικονομική αυτή ενότητα αποτελείται από περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα" (απόφαση της 12ης Ιουλίου 1984, 170/83, Hydrotherm, Συλλογή 1984, σ. 2999, σκέψη 11). Ομοίως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε ότι "το άρθρο 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης (...) απευθύνεται σε οικονομικές μονάδες, εκάστη των οποίων περικλείει ενιαία οργάνωση προσωπικών, υλικών και αλων στοιχείων, τα οποία έχουν ταχθεί στη διαρκή επιδίωξη ορισμένου οικονομικού σκοπού, η οποία οργάνωση δύναται να συντελέσει στη διάπραξη παραβάσεως προβλεπομένης από τη διάταξη αυτήν" (απόφαση της 10ης Μαρτίου 1992, T-11/89, Shell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-757, σκέψη 311). Έτσι, όσον αφορά την εφαρμογή των κανόνων του ανταγωνισμού, η ενιαία συμπεριφορά στην αγορά της μητρικής εταιρίας και των θυγατρικών της έχει μεγαλύτερη σημασία από την τυπική αυτοτέλεια των εν λόγω εταιριών, η οποία απορρέει από το γεγονός ότι έχουν χωριστή νομική προσωπικότητα.

51. Επομένως, εφόσον δεν υφίσταται σύμπτωση βουλήσεων ανεξαρτήτων οικονομικώς φυσικών ή νομικών προσώπων, οι υπάρχουσες στο πλαίσιο μιας οικονομικής μονάδας σχέσεις δεν μπορούν να αποτελούν συμφωνία ή εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ επιχειρήσεων που περιορίζει τον ανταγωνισμό, κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Όταν η θυγατρική δεν καθορίζει αυτόνομα τη συμπεριφορά της στην αγορά, καίτοι έχει, όπως εν προκειμένω, χωριστή νομική προσωπικότητα, αλλά εφαρμόζει τις

οδηγίες τις οποίες της δίδει άμεσα ή έμμεσα η μητρική εταιρία, που την ελέγχει κατά 100 %, οι προβλεπόμενες από το άρθρο 85, παράγραφος 1, απαγορεύσεις δεν έχουν εφαρμογή σε σχέσεις μεταξύ της θυγατρικής και της μητρικής εταιρίας που αποτελούν οικονομική μονάδα.

52. Ναι μεν είναι ακριβές ότι δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο η πολιτική διανομής της Parker, η οποία συνίσταται στην επιβολή απαγορεύσεως στις θυγατρικές της να προμηθεύουν με προϊόντα Parker πελάτες εγκατεστημένους σε άλλο κράτος μέλος από εκείνο της θυγατρικής, να μπορεί να βοηθήσει τη διατήρηση και τη στεγανοποίηση των διαφόρων εθνικών αγορών και, με τον τρόπο αυτό, να εμποδίσει την επίτευξη ενός από τους θεμελιώδεις σκοπούς της δημιουργίας της κοινής αγοράς, πλην όμως, από την προπαρατεθείσα νομολογία προκύπτει ότι αυτή η πολιτική δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης όταν ασκείται από οικονομική μονάδα όπως ο όμιλος Parker, εντός του οποίου οι θυγατρικές δεν έχουν καμία αυτονομία όσον αφορά τον καθορισμό της συμπεριφοράς τους στην αγορά.

53. Εξ αυτού το Πρωτοδικείο συνάγει ότι ορθά η Επιτροπή αποφάσισε ότι "επομένως η συμπεριφορά των θυγατρικών καθορίζεται από τη μητρική εταιρία" και ότι "το ενιαίο σύστημα διανομής που ισχύει για τις πωλήσεις των προϊόντων της Parker στην Ισπανία, τη Γαλλία, τη Γερμανία, το Βέλγιο και τις Κάτω Χώρες μέσω των εγκατεστημένων στις χώρες αυτές θυγατρικών της κατά 100 % πληροί τις προϋποθέσεις που θέτει το Δικαστήριο ώστε να μην εφαρμόζεται το άρθρο 85".

54. Επομένως, ματαίως η προσφεύγουσα διατείνεται ότι οι επίμαχες συμφωνίες παραβιάζουν το άρθρο 85, παράγραφος 1, επειδή υπερβαίνουν τα όρια της εσωτερικής κατανομής δραστηριοτήτων. Πράγματι, πρέπει να γίνει δεκτό ότι από το ίδιο το γράμμα του άρθρου 85, παράγραφος 1, προκύπτει ότι το άρθρο αυτό δεν αφορά τις ενέργειες που πηγάζουν στην πραγματικότητα από μια οικονομική μονάδα. Δεν απόκειται όμως στο Πρωτοδικείο να αλλοιώσει τη λειτουργία του άρθρου 85 προς πλήρωση ενός ενδεχόμενου κενού όσον αφορά τον προβλεπόμενο από τη Συνθήκη έλεγχο υπό το πρόσχημα ότι ορισμένες ενέργειες, όπως αυτές που καταγγέλλει η προσφεύγουσα, μπορούν να εκφεύγουν του πεδίου εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού.

55. Συνεπώς, το πρώτο σκέλος του λόγου που στηρίζεται σε παράβαση του άρθου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, είναι αβάσιμο.»

7 Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορούσε τη δυσμενή μεταχείριση της νυν αναιρεσείουσας, όσον αφορά τις τιμές και τους όρους πωλήσεων, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ως εξής:

«61. Πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της Συνθήκης απαγορεύει τις συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, τις αποφάσεις ενώσεως επιχειρήσεων και τις εναρμονισμένες πρακτικές που συνίστανται στην εφαρμογή, έναντι των εμπορικώς συναλλασσομένων, άνισων όρων για ισοδύναμες παροχές, ώστε αυτοί να υφίστανται δυσμενείς επιπτώσεις όσον αφορά τον ανταγωνισμό. Επομένως, η δυσμενής διάκριση περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 85, παράγραφος 1, πρέπει να απορρέει από συμφωνία, από απόφαση ή από εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ ανεξάρτητων και αυτόνομων οικονομικών μονάδων και όχι από μονομερή συμπεριφορά μιας μόνον επιχειρήσεως.

62. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, καταρχάς, ότι οι σχέσεις μεταξύ της Parker και των ανεξάρτητων διανομέων της δεν έχουν σημασία για την υπό κρίση διαφορά. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, στην προκειμένη υπόθεση, η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε με ποια συμφωνία, απόφαση ή εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ της Parker και των ανεξάρτητων διανομέων της υπέστη δυσμενή μεταχείριση.

63. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο έκρινε ανωτέρω (βλ. σκέψη 51) ότι η Parker και οι θυγατρικές της αποτελούν μία οικονομική μονάδα, η μονομερής συμπεριφορά της οποίας δεν μπορεί να εμπίπτει στην προβλεπόμενη από το άρθρο 85, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της Συνθήκης απαγόρευση. Επομένως, δεν υφίσταται εν προκειμένω δυσμενής διάκριση σε βάρος της Viho ώστε να μπορεί να κολαστεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, στοιχείο δ'.

64. Κατά συνέπεια, και το δεύτερο σκέλος του λόγου που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης πρέπει να απορριφθεί.»

8 Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορούσε την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ως εξής:

«68. (...) κατά το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, που ισχύει για το Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, και του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων λόγων. Για τον λόγο αυτό, το δικόγραφο αυτό πρέπει να διευκρινίζει σε τι συνίσταται ο λόγος ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή, οπότε η αφηρημένη επίκλησή του δεν ικανοποιεί τις επιταγές του Οργανισμού και του Κανονισμού Διαδικασίας (προαναφερθείσα απόφαση Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 130).

69. Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα, η οποία περιορίζεται στην χωρίς άλλη διευκρίνιση προβολή του ισχυρισμού ότι οι λοιποί κύριοι προμηθευτές μολυβιών και στυλογράφων και άλλων ειδών γραφείου εφαρμόζουν την ίδια πολιτική διανομής όπως η Parker, διατείνεται ότι πρέπει να εξεταστεί μήπως το άρθρο 86 της Συνθήκης πρέπει να εφαρμοστεί λόγω της συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως την οποία κατέχουν οι μεγάλοι παραγωγοί στην σχετική αγορά.

70. Όμως, μόνη η μνεία, στο δικόγραφο της προσφυγής, του άρθρου 86 της Συνθήκης, χωρίς να προβάλλονται συγκεκριμένοι ισχυρισμοί σχετικά με τη θέση στην αγορά των ως άνω επιχειρήσεων, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αρκεί από πλευράς Οργανισμού και Κανονισμού Διαδικασίας.

71. Επιπλέον, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε έρευνα σχετικά με την ενδεχόμενη ύπαρξη συλλογικής δεσπόζουσας θέσεως των κατασκευαστών ειδών γραφείου, καθόσον η καταγγελία της προσφεύγουσας της 22ας Μαΐου 1991 δεν περιείχε κανένα στοιχείο τέτοιας φύσεως ώστε να συνεπάγεται την υποχρέωση της Επιτροπής να προβεί σε έρευνα επ' αυτού.

72. Επομένως, ο δεύτερος λόγος, που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης, πρέπει να απορριφθεί.»

9 Τέλος, επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορούσε την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε ως εξής:

«75. Πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1982, 110/81, Roquette Frères, Συλλογή 1982, σ. 3159, σκέψη 24, και του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 1993, Τ-7/92, Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-669, σκέψη 30) προκύπτει ότι η αιτιολογία βλαπτικής πράξεως πρέπει να παρέχει στον μεν παραλήπτη της τη δυνατότητα να πληροφορηθεί τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο για να μπορέσει, ενδεχομένως, να προβάλει τα δικαιώματά του και να εξακριβώσει τη βασιμότητα της αποφάσεως αυτής, στον δε κοινοτικό δικαστή τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του.

76. Στη συνέχεια, πρέπει να σημειωθεί ότι η Επιτροπή δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση, στο πλαίσιο της αιτιολογίας των αποφάσεων τις οποίες εκδίδει προς εξασφάλιση της εφαρμογής των κανόνων του ανταγωνισμού, εφ' όλων των επιχειρημάτων τα οποία οι ενδιαφερόμενοι προβάλλουν προς στήριξη του αιτήματός τους. Πράγματι, αρκεί η Επιτροπή να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεώς της (βλ. τις αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, Τ-44/90, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1, σκέψη 35, και Asia Motor France κ.λπ. κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 31).

77. Από την ανάγνωση της επίδικης αποφάσεως το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι σ' αυτήν περιλαμβάνονται όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται προς απόρριψη της καταγγελίας της προσφεύγουσας, παρέχοντας με τον τρόπο αυτό τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα να αμφισβητήσει τη βασιμότητά της και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει έλεγχο νομιμότητας. Συνεπώς, η επίδικη απόφαση δεν πάσχει από έλλειψη αιτιολογίας.

78. Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.»

10 Η αναιρεσείουσα, με την αίτηση αναιρέσεως, ζητεί να εξαφανισθεί η αναιρεσιβαλλομένη απόφαση, κατόπιν δε να ακυρωθεί η επίδικη απόφαση της

Επιτροπής, καθώς και να καταδικαστεί η Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της Parker. Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και, προφανώς επικουρικώς, να απορριφθεί η προσφυγή ως αβάσιμη. Τέλος, η Επιτροπή ζητεί να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

11 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται τρεις λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά την παράβαση των άρθρων 2, 3, στοιχεία γ' και ζ', και 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ, ο δεύτερος την παράβαση του άρθρου 86 της Συνθήκης ΕΚ και ο τρίτος την παράβαση του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

12 Ο λόγος αναιρέσεως, ο οποίος αφορά την παράβαση του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης, έχει δύο σκέλη. Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται, καταρχάς, ότι το Πρωτοδικείο κακώς έκρινε ότι το σύστημα διανομής που εφαρμόζει η Parker, κατά το οποίο απαγορεύεται στις θυγατρικές της να παραδίδουν προϊόντα Parker σε πελάτες εγκατεστημένους εντός άλλων κρατών μελών και όχι εντός του κράτους μέλους στο οποίο εδρεύει η οικεία θυγατρική, οι δε θυγατρικές υποχρεούνται να διαβιβάζουν τις παραγγελίες τους στην αρμόδια εγχώρια θυγατρική, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 85, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Στη συνέχεια, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι κακώς επίσης το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ούτε η δυσμενής μεταχείρισή της εκ μέρους της Parker και των ανεξαρτήτων διανομέων της αντιβαίνει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, στοιχείο δ'.

Επί του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

13 Η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι η εν λόγω συμπεριφορά αφορά επιχειρήσεις ανήκουσες στον ίδιο όμιλο δεν εμποδίζει την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, δεδομένου ότι η κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των εταιριών του ομίλου Parker σκοπεί στη διατήρηση και στη στεγα-

νοποίηση των εθνικών αγορών, μέσω της απόλυτης προστασίας της εδαφικής αυτοτέλειας κάθε αγοράς. Συνεπώς, αυτή η επιχειρηματική συμπεριφορά, η οποία έχει ολέθρια αποτελέσματα για τον ανταγωνισμό, δεν πρέπει να εκτιμάται διαφορετικά, αναλόγως του αν αφορά επιχειρήσεις ανήκουσες στον ίδιο όμιλο ή την Parker και τους ανεξαρτήτους διανομείς της. Η αναιρεσείουσα παρατηρεί, μεταξύ άλλων, ότι αυτή η προστασία της εδαφικής αυτοτέλειας εμποδίζει τους τρίτους, όπως η αναιρεσείουσα, να προμηθεύονται ελεύθερα, εντός της Κοινότητας, από τη θυγατρική που προσφέρει τους καλύτερους οικονομικούς όρους και να μετακυλίουν συνεπώς τα πλεονεκτήματα αυτά στον καταναλωτή.

14 Ως εκ τούτου, η αναιρεσείουσα φρονεί ότι το άρθρο 85, παράγραφος 1, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα των άρθρων 2 και 3, στοιχεία γ' και ζ' (πρώην άρθρο 3, στοιχείο στ', της Συνθήκης ΕΟΚ), της Συνθήκης ΕΚ, πρέπει οπωσδήποτε να έχει εφαρμογή, δεδομένου ότι η επίμαχη πολιτική, συνισταμένη στη διαβίβαση των παραγγελιών, βαίνει σαφώς πέραν της εσωτερικής κατανομής δραστηριοτήτων εντός του ομίλου Parker.

15 Πρέπει καταρχάς να διευκρινιστεί ότι έχει αποδειχθεί ότι η Parker ελέγχει το 100 % του κεφαλαίου των θυγατρικών της, οι οποίες είναι εγκατεστημένες στη Γερμανία, στο Βέλγιο, στην Ισπανία, στη Γαλλία και στις Κάτω Χώρες, και ότι οι δραστηριότητες των θυγατρικών που αφορούν τις πωλήσεις και την προώθηση των προϊόντων στην αγορά διευθύνονται από περιφερειακή ομάδα, την οποία ορίζει η μητρική εταιρία και η οποία ελέγχει, μεταξύ άλλων, τους στόχους πωλήσεων, τα περιθώρια μικτού κέρδους, τα έξοδα πωλήσεων, το «cash flow» και τα αποθέματα. Αυτή η περιφερειακή ομάδα καθορίζει επίσης το φάσμα των προς πώληση προϊόντων, ελέγχει τις διαφημιστικές δραστηριότητες και παρέχει κατευθυντήριες γραμμές σε ζητήματα τιμών και εκπτώσεων.

16 Η Parker και οι θυγατρικές της αποτελούν συνεπώς ενιαία οικονομική μονάδα, εντός της οποίας οι θυγατρικές δεν διαθέτουν πραγματική αυτονομία κατά τη χάραξη της πολιτικής τους στην αγορά, αλλ' εφαρμόζουν τις οδηγίες που τους έχει παράσχει η μητρική εταιρία, η οποία τις ελέγχει (προπαρατεθείσα απόφαση ICI κατά Επιτροπής, σκέψεις 133 και 134· αποφάσεις της 31ης Οκτωβρίου 1974, 15/74, Sterling Drug, Συλλογή τόμος 1974, σ. 451, σκέψη 41, και 16/74, Winthrop, Συλλογή τόμος 1974, σ. 479, σκέψη 32, της 4ης Μαΐου 1988, 30/87, Bodson, Συλλογή 1988, σ. 2479, σκέψη 19, και της 11ης Απριλίου 1989, 66/86, Ahmed Saeed Flugreisen και Silver Line Reisebüro, Συλλογή 1989, σ. 803, σκέψη 35).

17 Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι η συνισταμένη στη διαβίβαση των παραγγελιών πολιτική, την οποία εφαρμόζει η Parker και η οποία συνεπάγεται κυρίως την κατανομή των διαφόρων εθνικών αγορών μεταξύ των θυγατρικών της, ενδέχεται να παράγει αποτελέσματα εκτός του ομίλου Parker, τα οποία μπορεί να θίγουν την ανταγωνιστικότητα τρίτων, δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την εφαρμογή του άρθρου 85, παράγραφος 1, έστω και ερμηνευομένου σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 και 3, στοιχεία γ' και ζ' της Συνθήκης. Αντιθέτως, η μονομερής αυτή συμπεριφορά θα μπορούσε να εμπίπτει στο άρθρο 86 της Συνθήκης, αν πληρούνταν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου αυτού.

18 Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοδικείο στηρίχθηκε αποκλειστικώς στην ύπαρξη ενιαίας οικονομικής μονάδας και δέχθηκε ότι δεν έχει εφαρμογή το άρθρο 85, παράγραφος 1, επί του ομίλου Parker.

Επί του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως

19 Η αναιρεσείουσα φρονεί ότι κακώς επίσης το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το σύστημα διανομής που εφαρμόζει η Parker δεν αντιβαίνει στο άρθρο 85, παράγραφος 1, στοιχείο δ', με το σκεπτικό ότι το σύστημα αυτό δεν αποτελεί δυσμενή μεταχείριση της αναιρεσείουσας ούτε εκ μέρους του ομίλου Parker ούτε εκ μέρους των ανεξαρτήτων διανομέων του, όσον αφορά τις τιμές και τους όρους πωλήσεων.

20 Ως προς τον ισχυρισμό της αναιρεσείουσας ότι υπέστη δυσμενή μεταχείριση εκ μέρους του ομίλου Parker, έχει ήδη κριθεί ανωτέρω ότι η οικεία συμπεριφορά, έστω και αν υποτεθεί ότι αποδεικνύεται, δεν εμπίπτει στην απαγόρευση του άρθρου 85, παράγραφος 1.

21 Όσον αφορά δε τον ισχυρισμό περί της δυσμενούς μεταχειρίσεως την οποία επεφύλαξαν στην αναιρεσείουσα από κοινού η Parker και οι ανεξάρτητοι

διανομείς της, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι έκρινε ότι οι σχέσεις της Parker με τους ανεξαρτήτους διανομείς της δεν ασκούν επιρροή για την επίλυση της παρούσας διαφοράς.

22 Παρατηρείται ότι με τη σκέψη 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως απορρίπτεται το επιχείρημα της αναιρεσείουσας βάσει δύο επαλλήλων αιτιολογιών. Με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα βάλλει μόνον κατά της πρώτης αιτιολογίας, η οποία στηρίζεται στο ότι οι ως άνω σχέσεις δεν ασκούν επιρροή για την επίλυση της διαφοράς. Η αναιρεσείουσα δεν βάλλει κατά της δεύτερης αιτιολογίας, κατά την οποία η νυν αναιρεσείουσα δεν διευκρίνισε, εν πάση περιπτώσει, κατ' εφαρμογήν ποιας συμφωνίας, αποφάσεως ή εναρμονισμένης πρακτικής μεταξύ της Parker και των ανεξαρτήτων διανομέων της είχε υποστεί δυσμενή μεταχείριση. Κατά συνέπεια, δεν υπάρχει λόγος να εξεταστεί το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού.

23 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως

24 Η αναιρεσείουσα προσάπτει κατ' ουσίαν στο Πρωτοδικείο ότι παρέβη τα άρθρα 86 και 190 της Συνθήκης, αλλά δεν διευκρινίζει τις σχετικές αιτιάσεις της κατά της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, περιοριζόμενη στο να παραπέμψει στο δικόγραφο της προσφυγής και στα κατατεθέντα ενώπιον του Πρωτοδικείου συνημμένα.

25 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 112, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να διευκρινίζει τους νομικούς λόγους και επιχειρήματα βάσει των οποίων ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο να δεχθεί τα αιτήματά του. Εξ αυτού συνάγεται ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να επισημαίνει με ακρίβεια τα προσβαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση καθώς και τα συγκεκριμένα νομικά επιχειρήματα στα οποία στηρίζεται το αίτημα αυτό.

26 Δεν πληροί την επιταγή αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία περιορίζεται στην επανάληψη — έστω και κατά γράμμα — των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου, περιλαμβανομένων και εκείνων που στηρίζονται σε πραγματικούς ισχυρισμούς που έχουν ρητώς απορριφθεί από αυτό· πράγματι, μια τέτοια αίτηση αναιρέσεως αποτελεί στην πραγματικότητα αίτηση για απλή επανεξέταση της ασκηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής, πράγμα που, σύμφωνα με το άρθρο 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του τελευταίου (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 26ης Σεπτεμβρίου 1994, C-26/94 P, X κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-4379, σκέψεις 10 έως 13).

27 Εν προκειμένω, η αναιρεσείουσα, με τους δύο λόγους αναιρέσεως, περιορίζεται να παραπέμψει στους ήδη προβληθέντες πρωτοβαθμίως και απορριφθέντες από το Πρωτοδικείο λόγους ακυρώσεως.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι.

29 Δεδομένου ότι κανένας λόγος αναιρέσεως δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

30 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία βάσει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Mancini Κακούρης Ragnemalm

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 24 Οκτωβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

G. F. Mancini